

РЕШЕНИЕ

№ 105

гр. С., 16.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, IV ПЪРВОИНСТАНЦИОНЕН
ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и девети
септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Георги Д. Чолаков

при участието на секретаря Юлиана Д. Божилова
като разгледа докладваното от Георги Д. Чолаков Търговско дело №
20221800900177 по описа за 2022 година

К. Б. А. от гр. С., жк „Н.“, бл.*, вх.*, ет.*, ап.*, с ЕГН *****, чрез своя баща и законен представител Б. С. А. с ЕГН *****, е предявил срещу Сдружение „Н.Б.Б.А.З.“, ЕИК ***** (НББАЗ) иск с правно основание чл.511, ал.3 във вр. с ал.1, т.1 от КЗ – за заплащане на обезщетение в размер на 60 000 лева за причинени на ищеца неимуществени вреди – физически болки и страдания и изживян стрес вследствие нанесени му телесни увреждания – счупване с дислокация в областта на дистална трета на бедрената кост и повърхностна травма на главата, причинени в резултат на ПТП, настъпило на 19.05.2022 год. в с. Н.х., Софийска област, на ул. „П.ш.“ № 36 и на маркирана пешеходна пътека, по вина на О.Д., украинска гражданка, с ЛНЧ 7000954478 – водач на лек автомобил марка „Рено“, модел „Сандеро“, с украински регистрационен номер № АЕ 0647 НВ, със застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, сключена с украински застраховател – „Украиниан иншурънс груп“, със застрахователна полица № VA/102/16782291, валидна от 06.03.2022 год. до 05.06.2022 год., с кореспондент за територията на Република България ЗАД „Б.В.и.г.“ ЕАД, ЕИК *****, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 11.07.2022 год. до окончателното ѝ заплащане.

Претендират се направените по делото разноски и заплащане на адвокатско възнаграждение на осн. чл.38, ал.2 от ЗА за предоставена на осн. чл.38, ал.1, т.2 от ЗА безплатна адвокатска помощ за процесуално представителство по делото.

С исковата молба се твърди, че на 19.05.2022 год. малолетният ищец К. Б. А. пострадал в резултат на ПТП, настъпило в с. Н.х., Софийска област, докато управлявал велосипед на ул. „П.ш.“ № 36, заедно с няколко други деца. Твърди се, че ищецът спрял на

маркирана пешеходна пътека с маркировка и знак, за да пресече пътното платно, огледал се преди да пресече и предприел пресичане, но бил ударен на пешеходната пътека от лек автомобил марка „Рено“, модел „Сандеро“, с украински регистрационен номер № АЕ 0647 НВ, управляван от О.Д., украинска гражданка, с ЛНЧ 7000954478. Твърди се, че водачът на автомобила Д. била виновна за настъпване на ПТП, тъй като с действията си нарушила правилата за движение по пътищата, като пропуснала част от пресичащите на пешеходната пътека деца, тръгнала от спряло положение, но без да пропусне ищеца К. Б. А., като го ударила.

Сочи се, че в резултат на ПТП К. Б. А. получил следните травматични увреждания – счупване с дислокация в областта на дистална трета на бедрената кост и повърхностна травма на главата. След инцидента бил приет по спешност в болница в тежко състояние и без възможност за движение на десния крак, а на 22.05.2022 год. бил подложен на оперативно лечение – открито наместване на фрактурата с вътрешна фиксация, фемур, RSOM. Фрактурата се била репонирала и фиксирала с 4 бр. титаниеви импланти. Ищецът бил напълно обездвижен и имал непрекъсната нужда от чужда помощ в ежедневието си. Лечението му продължавало и към настоящия момент.

Твърди се, че за лекия автомобил марка „Рено“, модел „Сандеро“, с украински регистрационен номер № АЕ 0647 НВ, при управлението на който виновно е причинено ПТП, има сключена застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите със застрахователна полица № VA/102/16782291, валидна от 06.03.2022 год. до 05.06.2022 год., сключена с украински застраховател – „Украиниан иншурънс груп“, с кореспондент за територията на Република България ЗАД „Б.В.и.г.“ ЕАД, ЕИК *****.

С уточняваща молба от 24.10.2022 год. се сочи, че ищецът предявил претенцията си пред кореспондента на украинския застраховател за територията на Република България – вх. № 1833/28.06.2022 год. по описа на ЗАД „Б.В.и.г.“ ЕАД, но по същата бил постановен отказ за изплащане на обезщетение с писмо изх. № 4272/11.07.2022 год.

Преписи от и.м. и приложенията към нея са връчени на ответника с указанията по чл.367-370 от ГПК, като в срока по чл.367, ал.1 от ГПК същият е подал писмен отговор, с който е оспорил иска по основание и размер, взел е становище по обстоятелствата, на които се основава и е направил възражения срещу тях.

С отговора се оспорват твърденията по и.м. за отговорността на водача на лекия автомобил марка „Рено“, модел „Сандеро“, с украински регистрационен номер № АЕ 0647 НВ, за реализирането на ПТП и последиците от него, механизма на реализиране, причинната връзка между процесните вреди и пътния инцидент. Соци се, че ищецът бил навлязъл внезапно на пътното платно, както и че в случая е налице случайно деяние и че за велосипедиста произшествието било предотвратимо.

При условията на евентуалност се навежда възражение за съпричиняване на вредоносните последици от трети лица – родителите и законни представители на ищеца К. Б. А., които в нарушение на чл.125, ал.3 от Семейния кодекс не са осигурили постоянен

надзор над малолетното си дете, което управлявало велосипед без родителски надзор и внезапно навлязло на пътното платно.

Оспорват се и твърденията за претърпените неимуществените вреди от ищцата, както и размера на претендирания размер на обезщетението, за което се сочи, че не е несъответно на претърпените вреди и завишено, като не отговаря на принципа за справедливост, заложен в чл.52 от ЗЗД и не съответства на трайната съдебна практика при определяне на размер на обезщетение за неимуществени вреди по сходни случаи.

Оспорва се и изцяло иска за законна лихва, доколкото същият се явява акцесорен на главния; оспорва се и началната дата на претенцията за лихва, като се сочи, че НББАЗ дължи лихва върху размера на застрахователното обезщетение едва след изтичане на законоустановения срок за произнасяне по извънсъдебната претенция, който не може да бъде по-дълъг от три месеца от датата на завеждане на претенцията пред него. В случая претенцията е била заведена пред кореспондента на 26.06.2022 год. и горният срок изтича на 29.09.2022 год., докато лихва се претендира от 11.07.2022 год.

В първото по делото о.с.з. на 29.05.2023 год. пълномощникът на ответникът е конкретизирал второто си възражение за съпричиняване на вредите от пострадалия, бланкетно направено с отговора на и.м. – сочи се, че ищецът е предприел пресичане на пешеходна пътека в нарушение на правилата за движение по пътищата, установени в ЗДвП, като по време на пресичане на пътното платно е управлявал велосипеда, а не го е бутал, ходейки пеша.

С отговора ответникът сочи, че не оспорва валидността на застрахователното правоотношение, възникнало по силата на застрахователен договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите за лекия автомобил марка „Рено“, модел „Сандеро“, с украински регистрационен номер № АЕ 0647 НВ, сключена с украински застраховател – „Украиниан иншурънс груп“, със застрахователна полица № VA/102/16782291, валидна от 06.03.2022 год. до 05.06.2022 год., с кореспондент за територията на Република България ЗАД „Б.В.и.г.“ ЕАД, ЕИК *****.

Ответникът също претендира направените по делото разноски.

Пълномощникът на ищеца е направил искане по чл.78, ал.5 от ГПК за присъждане на по-нисък размер на разноските, съставляващи претендирано от ответника прекомерно адвокатско възнаграждение.

Софийски окръжен съд, като прецени събраните по делото доказателства и ги обсъди във връзка с доводите на страните, приема за установено следното :

След предявяване на иска и постановяване на определението по чл.374 от ГПК във връзка с процесния пътен инцидент е било постановено решение № 35/26.04.2023 год. по НАХД № 86/2023 год. на РС – Елин Пелин, влязло в законна сила на 12.05.2023 год., служебно изискано от съда, видно от което, на деликвента, сочен в и.м., причинил ПТП – О.Д., украинска гражданка, с ЛНЧ 7000954478, е наложено административно наказание по

реда на чл.78а от НК за извършено престъпление по чл.343, ал.1, б. „б“, пр.2 вр. чл.342, ал.1 от НК – за това, че на 19.05.2022 г. около 17.30 часа в с. Н.х., Софийска област, на ул. „П.ш.“ пред № 36, при управление на МПС – лек автомобил марка „Рено“, модел „Сандеро“, с украински регистрационен номер № АЕ 0647 НВ, е нарушила правилата за движение, визирани в чл.20, ал.2, изр.1-во и 2-ро от ЗДвП – „Водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера на интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението“ и на чл.117 от ЗДвП и чл.194 от ППЗДвП – „При приближаване към място, където на пътя или в близост до него се намират деца, водачът на пътно превозно средство е длъжен да намали скоростта, а при необходимост – и да спре“, вследствие на което е предизвикала ПТП и по непредпазливост е причинила на К. Б. А., на 11 години, средна телесна повреда, изразяваща се в счупване на дясната бедрена кост, довело до трайно затруднение в движението на десния му долен крайник за срок повече от 30 дни.

От заключенията по назначените в настоящото производство първоначална и допълнителна автотехническа експертиза се установява следния механизъм на настъпване на ПТП :

Заключението на първоначалната АТЕ, базирано на представените по делото констативен протокол от 19.05.2022 год. за ПТП с пострадали лица и протокол за оглед на местопроизшествие, съставен на същата дата, изготвени по ДП № 112/2022 год. на РУ – Елин Пелин, сочи, че ПТП е настъпило в зоната на населено място – с. Н.х., на ул. „П.ш.“, срещу № 36, съвпадаща по траектория с първокласен път № 8 от републиканската пътна мрежа. В протокола за оглед на ПТП е описана пешеходна пътека, отстояща на 3 метра от приетия в същия ориентир № 1, като същата е сигнализирана по съответния ред.

Ищецът преди да предприеме пресичане на платното за движение е бил навлязъл в лявата му част, в зоната на пешеходната пътека, стоял е върху велосипеда си, без да се движи и е изчаквал да преминат по пътя автомобили, включително и процесният, който преди пешеходната пътека, движейки се в посока от гр. С. към с. Вакарел, е намалил скоростта си на движение и е пропуснал по пешеходната пътека да премине друго дете велосипедист, яздейки велосипеда си в посока от дясно – наляво по отношение посоката на движение на процесния автомобил. След преминаване на този велосипедист пред лекия автомобил „Рено“, управляван от О.Д., автомобилът е потеглил и започнал увеличение на скоростта си, но в този момент ищецът вече е предприемал пресичане на платното за движение по пешеходната пътека, яздейки велосипеда и преминавайки пред фронта на процесния автомобил, при което се е получил удара.

АТЕ изчислява, че лекият автомобил „Рено“ след като е спрял преди пешеходната пътека, потегляйки от място, към момента на удара се е движил със скорост около 14 км/ч. Ударът с велосипедиста е бил осъществен от около края на маркировката на пешеходната

пътека откъм с. Вакарел до 1 метър след тази маркировка. Детето е започнало движението си от място, като предната гума на велосипеда е била в левия край на платното за движение по отношение посоката на движение на автомобила. От мястото на потегляне до мястото на удара велосипедът е изминал разстояние около 7 метра, при което скоростта му към момента на удара е била 13 км/ч.

Заключението на основната АТЕ е, че от техническа гледна точка ПТП би могло да се избегне, ако водачът на лекия автомобил „Рено” О.Д. при избиране скоростта на движение в зоната на ПТП се е съобразила с характера и интензивността на движението, в частност – приближаване към място, където на пътя или в близост до него се намират деца, при което при необходимост да има възможност да спре при възникнала опасност за движението

Допълнителната автотехническа експертиза е назначена по искане на ответника с оглед установяване дали са щели да се пресекат траекториите на движение на пострадалия и на лекия автомобил ако пострадалият е бутал велосипеда си по пешеходната пътека, а не го е управлявал.

Заключението изследва четири варианта –

а/ ако пешеходецът е бутал велосипеда си с бавен ход, което съответства на скорост от 0.872 м/сек; в този случай траекториите на движение на пострадалия и на лекия автомобил ще се разминат и удар не би настъпил;

б/ ако пешеходецът е бутал велосипеда си със спокоен ход, което съответства на скорост от 1.16 м/сек; в този случай траекториите на движение на пострадалия и на лекия автомобил ще се разминат и удар не би настъпил;

в/ ако пешеходецът е бутал велосипеда си с бърз ход, което съответства на скорост от 1.46 м/сек; в този случай траекториите на движение на пострадалия и на лекия автомобил ще се пресекат и удар би настъпил;

г/ ако пешеходецът е бутал велосипеда си с бързо бягане, което съответства на скорост от 2.19 м/сек; в този случай траекториите на движение на пострадалия и на лекия автомобил ще се пресекат и удар би настъпил.

От заключението по назначената съдебно-медицинска експертиза се установява, че в резултат на ПТП ищецът е получил следните травматични увреждания, условно разделени в две групи :

- мекотъканни увреждания – охлузвания и кръвонасядания в областта на лицето, тялото и крайниците;

- увреждания на кости на опорно-двигателния апарат – разместено счупване на дясната бедрена кост /фрактура с дислокация в областта на дисталната трета на бедрената кост/.

Ищецът е бил подложен на оперативно лечение, при което е извършена кръвна репозиция и метална остеосинтеза на фрактурата на дясната бедрена кост.

СМЕ сочи, че в първите няколко месеца след травмата е била налице силна в

началото и с постепенно намаляващ интензитет болезненост, която е възможно да се проявява в един по-късен етап при физическо натоварване на крайника или промяна на времето. Вещото лице сочи, че доколкото по делото не е представена медицинска документация, установяваща наличието на усложнения от травмата, следва да се приеме, че е настъпило излекуване и функцията на крайника е възстановена в пълен обем.

От показанията на свидетелката С.Р. А.а, майка на ищеца, се установява следното :

Синът ѝ претърпял ПТП на 19.05.2022 год. на пешеходна пътека в с. Н.х., където живеят. Когато го видяла веднага след катастрофата, състоянието му било много тежко и тя като майка изпаднала в шок – К. лежал на земята, кракът му бил заметнат на една страна, целият в кръв, бил се изпуснал, а около него имало струпани хора. Веднага го откарали с линейка в „Пирогов“, там прекарал седем дни и тъй като не можел да се обслужва самостоятелно, майка му била с него през цялото време, както и вкъщи половин година след това. Детето постоянно изпитвало болки, приемало доста болкоуспокояващи лекарства. Не можело да спи, сънувало кошмари и имало стресови състояния през нощта – което продължило повече от четири месеца. В момента кракът му има все още оток, който не е спаднал напълно и при свиване има опъване и усещане за тъпа болка в коляното. Във връзка с това опъване в крака бил на рехабилитация доста време докато се възстанови за да може да стъпва сам, но докторът им казал, че процесът по зарастване ще е продължителен.

Свидетелката споделя, че преди ПТП синът ѝ активно спортувал, ходел на плуване, но след него когато започнала учебната година, не можел да посещава часовете по физкултура в училище и в момента не спортува. Описва психическото му състояние „на приливи и отливи“ – например когато тръгва да пресича на пешеходна пътека, има сърцебиене и уплах дали да тръгне, дали да не тръгне, гледа да е с някого, да не е сам. Поради горното родителите му продължават да го придружават до училище сутрин.

С определението си по чл.374 от ГПК съдът с оглед становището на ответника в отговора на и.м. е обявил по реда на чл.146, ал.1, т.4 от ГПК за безспорно и ненуждаещо се от доказване между страните твърдяното с и.м. застрахователно правоотношение за лекия автомобил марка „Рено“, модел „Сандеро“, с украински регистрационен номер № АЕ 0647 НВ, със застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, сключена с украински застраховател – „Украиниан иншурънс груп“, със застрахователна полица № VA/102/16782291, валидна от 06.03.2022 год. до 05.06.2022 год., с кореспондент за територията на Република България ЗАД „Б.В.и.г.“ ЕАД, ЕИК *****.

Видно от представената с уточняващата молба на ищеца от 04.11.2022 год. претенция вх. № 1833/28.06.2022 год. по описа на ЗАД „Б.В.и.г.“ ЕАД, със същата ищецът е заявил по реда на чл.511, ал.1, т.1 от КЗ до кореспондента за България на чуждестранния застраховател на виновния водач претенция за заплащане на обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди вследствие на процесния пътен инцидент, като била образувана преписка по щета № 54384001-0096/22. По същата, видно от представеното с горната молба писмо изх. № 4272/11.07.2022 год., не е бил постановен отказ за изплащане на обезщетение, както се сочи в и.м., а са били изискани допълнителни документи, установяващи събитието

и последиците от него. По делото не се твърди и установява такива да са били представени от ищеца, както и до изтичане на тримесечния срок по чл.496, ал.1 от КЗ за окончателно произнасяне по претенцията кореспондентът да се е произнесъл, като определил и заплати обезщетение или откаже плащане на такова.

При така установената фактическа обстановка съдът стигна до следните правни изводи :

Съгласно разпоредбата на чл.511, ал.1, т.1 от КЗ в случаите на настъпило застрахователно събитие на територията на Република България с участието на виновен водач, който управлява моторно превозно средство, което обичайно се намира в държава, чието национално бюро членува в Съвета на бюрата, претенцията се обработва от кореспондента за територията на Република България на застрахователя на виновния водач.

Съгласно чл.512, ал.1 от КЗ когато към кореспондента или НББАЗ се предяви претенция за обезщетение, се прилага чл.496 от КЗ – срокът за окончателно произнасяне по претенцията не може да е по-дълъг от три месеца от нейното предявяване по реда на чл.380 от КЗ, т.е. кореспондентът/бюрото изпада в забава след изтичане на горния срок и от този момент дължи и законната лихва по чл.409 от КЗ за забава върху дължимото застрахователно обезщетение.

Съгласно чл.511, ал.3 от КЗ в случаите на ал.1 увреденото лице може да предяви претенцията си за плащане пред съда само когато кореспондентът не се е произнесъл по подадената претенция в срока по чл.496, ал.1 от КЗ, отказано е изплащане на обезщетение или ако увреденото лице не се е съгласило с размера на обезщетението, като съответно се прилага чл.380 от КЗ.

Съгласно чл.513, ал.1 от КЗ в случаите на съдебен иск, произтичащ от застрахователно събитие по чл.511, ал.1 или ал.2 от КЗ НББАЗ е единствено процесуално легитимирано пред компетентния български съд, освен ако искът е предявен срещу застрахователя на виновния водач.

За да се ангажира по горния ред отговорността на НББАЗ е необходимо към момента на увреждането да съществува валидно застрахователно правоотношение по договор за застраховка „Гражданска отговорност” за моторно превозно средство, което обичайно се намира в държава, чието национално бюро членува в Съвета на бюрата, както и да са налице всички кумулативни предпоставки от фактическия състав на чл.45 от ЗЗД, пораждащи основание за отговорност на прекия причинител – застрахован спрямо увреждения за обезщетяване на причинените вреди.

В настоящия случай допустимостта на предявения иск бе установена с представената по делото заведена пред ЗАД „Б.В.и.г.“ ЕАД претенция по чл.511, ал.1, т.1 от КЗ на К. Б. А. – вх. № 1833/28.06.2022 год., по която е била образувана преписка по щета № 54384001-0096/22 и по която няма данни кореспондентът за България на чуждестранния застраховател да се е произнесъл до изтичане на тримесечния срок по чл.496, ал.1 от КЗ – до

28.09.2022 год. Искът е предявен след изтичане на горния срок – на 06.10.2022 год.

По основателността на иска съдът намира следното :

В настоящия случай с оглед приложението на чл.300 от ГПК за настоящия съд, разглеждащ гражданските последици от деянието, е задължително постановеното от наказателния съд с приложеното по делото влязло в сила на 12.05.2023 год. решение № 35/26.04.2023 год. по НАХД № 86/2023 год. на РС – Елин Пелин – относно това дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновност на дееца. От горното следва, че зачитайки така постановеното по реда на чл.78а от НК решение на наказателния съд, приравнено на влязла в сила присъда, настоящият съдебен състав следва да приеме за установени : първо, извършеното виновно от О.Д., украинска гражданка, деяние, съставляващо престъпление по чл.343, ал.1, б. „б“, пр.2 вр. чл.342, ал.1 от НК; второ, настъпилото като пряк резултат от ПТП телесно увреждане на ищеца, описано в и.м. – счупване на дясната бедрена кост. Второто сочено в и.м. телесно увреждане, причинено при същото ПТП на К. Б. А. – повърхностна травма на главата, бе установено със събраните писмени доказателства – в представената епикриза ИЗ 16810/2022 год. на УМБАЛ „Н. И. Пирогов“ ЕАД е отразена контузия на главата, челно; същото се потвърждавана и от заключението на СМЕ, неоспорено от страните.

Установена бе и причинната връзка между горните нанесени на ищеца телесни увреждания и търпените от него физически болки и страдания и изживян стрес.

По делото бе установен и последния елемент от фактическия състав за ангажиране на отговорността на НББАЗ по предявения иск по чл.511, ал.3 във вр. с ал.1, т.1 от КЗ – обстоятелството, че за автомобила марка „Рено“, модел „Сандеро“, с украински регистрационен номер № АЕ 0647 НВ, който обичайно се намира в държава, чието национално бюро членува в Съвета на бюрата, управляван при ПТП от деликвентна О.Д., украинска гражданка, е била сключена с украинския застраховател „Украиниан иншурънс груп“, с кореспондент за територията на Република България ЗАД „Б.В.и.г.“ ЕАД, застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите със застрахователна полица № VA/102/16782291, валидна от 06.03.2022 год. до 05.06.2022 год. – същото е било обявено по реда на чл.146, ал.1, т.4 от ГПК за безспорно и ненуждаещо се от доказване между страните с оглед становището на ответника в отговора на и.м.

Доказан по основание, предявеният иск по чл.511, ал.3 във вр. с ал.1, т.1 от КЗ е доказан отчасти по размер.

Съгласно разпоредбата на чл.52 от ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост, което понятие не е абстрактно, а е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които следва да се отчетат от съда при определяне на размера на обезщетението – възрастта на увредения, общественото му положение, настъпилите в страната в обществено-икономически план промени в сравнение с момента на настъпване на вредата /решение № 1599/22.06.2005 год. по гр.д. № 876/2004 год. на ВКС, IV г.о./ и икономическата конюнктура на даден етап от

развитието на обществото /решение № 749/05.12.2008 год. по т.д. № 387/2008г. на ВКС, II т.о. и решение № 124/11.11.2010 год. по т.д. № 708/2009 год. на ВКС, II т.о./, стояща в основата на нарастващите във времето нива на минимално застрахователно покритие за случаите на причинени на трети лица от застрахования неимуществени вреди /решение № 83/06.07.2009 год. по т.д. № 795/2008 год. на ВКС, II т.о./. При определяне на обезщетението се съобразяват характера и тежестта на вредите, тяхното проявление във времето и цялостното неблагоприятното отражение на увреждащото деяние в патримониума на увредените лица.

В настоящия случай неимуществените вреди са във формата на физически болки и страдания и изживян стрес, търпени от ищеца като пряка и непосредствена последица от получените при ПТП травматични увреждания. Към момента на причиняване на травмите малолетният К. Б. А. е бил на 11 години, като с оглед естеството на получените от него наранявания е настъпило пълно възстановяване от фрактурата на крака и повърхностната травма на главата – видно от заключението по назначената СМЕ. Същевременно съдът отчита, че физическите болки и страдания от фрактурата на крака на детето са били с много голям интензитет и са продължили, намалявайки, няколко месеца, през което време се е налагало прием на обезболяващи медикаменти. Лечението на фрактурата е наложило незабавна оперативна интервенция с кръвна репозиция и метална остеосинтеза, което е наложило седмодневен престой на ищеца в УМБАЛ „Н. И. Пирогов“ ЕАД. Както по време на болничния престой, така и половин година след него за ищеца се е грижила майка му поради невъзможността му да се обслужва самостоятелно. Съдът кредитира и показанията на свидетелката Силвия А.а, която описва шокът от преживяното от детето непосредствено след катастрофата; стресовите му състояния през нощта, продължили повече от четири месеца; стресовите му изживявания при пресичане на пътно платно на пешеходна пътека, наложило родителите му го придружават до училище сутрин; обстоятелството, че преди ПТП синът ѝ активно спортувал, ходел на плуване, но след него когато започнала учебната година, не можел да посещава часовете по физкултура в училище и в момента не спортува.

В обобщение съдът приема, че така установените неблагоприятни проявления на причинените на К. Б. А. увреждания налагат определяне на обичайния определян в практиката на съдилищата размер на обезщетението за сходни претърпени неимуществени вреди, което следва да допринесе за репатриране на неблагоприятните последици от увреждащото събитие в патримониума на ищеца, а именно – обезщетение в размер на 30 000 лева, която сума ответникът следва да се осъди да заплати на ищеца на осн. чл.511, ал.3 във вр. с ал.1, т.1 от КЗ. Искът следва да се отхвърли като неоснователен за разликата до пълния му предявен размер от 60 000 лева.

Съдът не намира основания по чл.51, ал.2 от ЗЗД за намаляване на така присъденото обезщетение на ищеца поради негови действия, респ. бездействия на трети лица, довели до съпричиняване на вредоносния резултат – във връзка с направените от ответника две възражения за съпричиняване.

От назначените по делото основна и допълнителна АТЕ по несъмнен начин бе

установено, че О.Д. е спряла автомобила си „Рено“ пред пешеходната пътека, за да пропусне пресичащ пътното платно в обратната посока друг велосипедист – дете, както и че е потеглила от място, без да пропусне пресичащия велосипедист К. Б. А. – вероятно поради разсейване и тъй като не го е видяла своевременно. Установено бе, че действително А. не е бутал велосипеда си по пешеходната пътека, а го е управлявал, поради което съгл. разпоредбата на чл.107, т.2 ЗДвП е нямал качеството на пешеходец; именно поради тази причина с цитираното решение по НАХД обвиняемата не е била призната за виновна в извършване на престъпление, включващо нарушение на разпоредбата на чл.119, ал.1 от ЗДвП, а на други разпоредби – на чл.117 от ЗДвП и чл.194 от ППЗДвП. Допълнителната АТЕ обаче установява, че дори А. да е бутал велосипеда си по пешеходната пътека, в два от изследваните случаи – ако е бутал велосипеда си с бърз ход, което съответства на скорост от 1.46 м/сек и ако го е бутал с бързо бягане, което съответства на скорост от 2.19 м/сек, траекториите на движение на пострадалия и на лекия автомобил са щели да се пресекат и удар би настъпил. ПТП хипотетично не би настъпило само ако детето е бутало велосипеда си с бавен или спокоен ход /скорост от 0.872 м/сек, респ. от 1.16 м/сек/ - но никоя от императивните разпоредби на ЗДвП не регламентира скоростта, с която пешеходец следва да пресича пътното платно на пешеходна пътека. На пешеходците е забранено да навлизат внезапно на платното за движение и да пресичат платното за движение при ограничена видимост /чл.114, т.1 и т.2/, но по делото бе установено, че А. е изчакал да пресече, като се е убедил, че л.а. „Рено“ е спрял преди пешеходната пътека, както и че в този прав участък на платното за движение видимостта не е била ограничена. От горното е видно, че дори ищецът да е бутал велосипеда си, удар между него и автомобила би настъпил или не с оглед скоростта му на пресичане – което прави извода за възможност от предотвратяване на ПТП хипотетичен, а оттам – и извод за недоказаност на така направеното възражение за съпричиняване.

По изложените горе съображения съдът намира за недоказано и второто наведено от ответника възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от трети лица – родителите и законни представители на ищеца К. Б. А., които в нарушение на чл.125, ал.3 от Семейния кодекс не са осигурили постоянен надзор над малолетното си дете, което е управлявало велосипед без родителски надзор и внезапно навлязло на пътното платно. Както бе посочено, твърдението, че детето е навлязло внезапно на пътното платно, бе опровергано от събраните по делото доказателства, а дали осигурен надзор над малолетното дете от родителите му в конкретния случай би препятствал настъпването на ПТП, е хипотетично, т.е. недоказано по несъмнен начин.

Следва да се посочи, че ответникът следва да установи не само твърдените действия на пострадалия и на третите лица, но и причинната връзка между тях и настъпилния вредоносен резултат, което не бе сторено. В горния смисъл е и трайната практика на ВКС, изразена както в ППВС № 17/1963 год., така и в решения № 99/08.10.2013 год. на ВКС по т.д. № 44/2012 год., II т.о., № 206/12.03.2010 год. по т.д. № 35/2009 год., II т.о., № 59/10.06.2011 год. по т.д. № 286/2011 год., I т.о. и № 98/24.06.2013 год. по т.д. № 596/2012

год. –

„Изводът за наличие на съпричиняване на вредата не може да почива на предположения, а намаляването на дължимото обезщетение за вреди от деликт по правилото на чл.51, ал.2 ЗЗД изисква доказани по безспорен начин конкретни действия или бездействие на увреденото лице, с които то обективно да е способствало за появата на вредоносния резултат, като е създало условия за настъпването му или го е улеснило.“.

Върху сумата от 30 000 лева съдът следва да присъди и законната лихва за забава върху дължимото застрахователно обезщетение, считано от 29.09.2022 год. – деня, следващ изтичане на срока по чл.496, ал.1 от КЗ, като отхвърли иска за заплащане на законна лихва в частта му за периода от 11.07.2022 год. до 28.09.2022 год. По делото бе установено, че ищецът е представил претенцията си вх. № 1833/28.06.2022 год. до кореспондента ЗАД „Б.В.и.г.“ ЕАД, като същият не се е произнесъл до изтичане на горния срок, приложим за него съгл. чл.512, ал.1 от КЗ. В случая НББАЗ дължи законната лихва за забава върху размера на обезщетението съгл. чл.497, ал.1, т.2 от КЗ – не от 11.07.2022 год., както е претендирано, а след изтичането на срока по чл.496, ал.1 от КЗ.

По отношение на държавните такси и разноски :

Тъй като с определение № 754/07.11.2022 год. по делото ищецът е бил освободен от заплащането на държавни такси и внасяне на разноски за водене на съдебното производство по предявения иск с правно основание чл.511, ал.1, т.1 от КЗ, то с оглед изхода на делото и на осн. чл.78, ал.6 от ГПК ответникът следва да се осъди да заплати по сметка на съда дължимата държавна такса върху уважения размер на иска – ДТ в размер на 1 200 лева и направените разноски в размер на 600 лева от бюджета на съда – заплатени възнаграждения на в.л. по СМЕ и АТЕ.

Тъй като, видно от представения с исковата молба договор за правна помощ от 26.05.2022 год., сключен между ищеца и адв. С. Н. от САК, същият е за оказване на осн. чл.38, ал.1, т.2 от ЗА на безплатна адвокатска помощ за процесуално представителство по делото, то на осн. чл.38, ал.2 от ЗА съдът следва да определи размер на адвокатското възнаграждение съобр. правилата на чл.36, ал.2 от ЗА и чл.7, ал.2, т.4 от Наредба № 1/09.07.2004 год. за минималните размери на адвокатските възнаграждения – в размер на 3 050 лева /минималният размер по чл.7, ал.2, т.4 при интерес от 30 000 лева – уваженият размер на иска/, като осъди ответника да заплати тази сума на адвоката. Върху горната сума не следва да се присъжда заплащане и на ДДС, доколкото не е удостоверено, че адвокатът е регистриран по ЗДДС. Така определеното от съда възнаграждение по реда на чл.38, ал.2 от ЗА не подлежи на редукция съразмерно на отхвърлената част на иска с оглед разпоредбата на чл.78, ал.3 от ГПК /определение № 7/17.01.2022 год. по т.д. № 339/2021 год. на ВКС, ТК, I т.о./.

В хода на производството по делото ответникът е удостоверил направени разноски в общ размер на 7 540 лева, както следва : заплатено адвокатско възнаграждение за

процесуално представителство по делото в размер на 6 540 лева с ДДС и внесени депозити за възнаграждение на вещи лица по назначените СМЕ, основна и допълнителна АТЕ в общ размер на 1 000 лева. Пълномощникът на ищеца е направил в о.с.з. на 29.09.2023 год. искане по чл.78, ал.5 от ГПК за присъждане на по-нисък размер на разноските, съставляващи претендирано от ответника прекомерно адвокатско възнаграждение, което съдът намира за неоснователно – възнаграждението с начислен ДДС е в минималния предвиден размер по чл.7, ал.2, т.4 от Наредба № 1/09.07.2004 год. за минималните размери на адвокатските възнаграждения при интерес от 60 000 лева – предявеният размер на иска. С оглед изхода на делото и на осн. чл.78, ал.3 от ГПК ищецът следва да се осъди да заплати на ответника сумата от 3 770 лева, съставляваща разноски съразмерно с отхвърлената част на иска.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА на осн. чл.511, ал.3 във вр. с ал.1, т.1 от КЗ Сдружение „Н.Б.Б.А.З.“, ЕИК ***** да заплати на К. Б. А. от гр. С., жк „Н.“, бл.*, вх.*, ет.*, ап.*, с ЕГН ***** , малолетен, представляван от своя баща и законен представител Б. С. А. с ЕГН ***** , сумата от **30 000 лева** /тридесет хиляди лв./, съставляваща обезщетение за причинени му неимуществени вреди – физически болки и страдания и изживян стрес вследствие нанесени му телесни увреждания – счупване с дислокация в областта на дистална трета на бедрената кост и повърхностна травма на главата, причинени в резултат на ПТП, настъпило на 19.05.2022 год. в с. Н.х., Софийска област, на ул. „П.ш.“ № 36 и на маркирана пешеходна пътека, по вина на О.Д., украинска гражданка, с ЛНЧ 7000954478 – водач на лек автомобил марка „Рено“, модел „Сандеро“, с украински регистрационен номер № АЕ 0647 НВ, със застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, сключена с украински застраховател – „Украиниан иншурънс груп“, със застрахователна полица № VA/102/16782291, валидна от 06.03.2022 год. до 05.06.2022 год., с кореспондент за територията на Република България ЗАД „Б.В.и.г.“ ЕАД, ЕИК ***** , ведно със законната лихва върху сумата, считано от 29.09.2022 год. до окончателното ѝ заплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск **В ЧАСТТА МУ** за разликата до пълния му предявен размер от 60 000 лева /шестдесет хиляди лв./ и **В ЧАСТТА МУ** за заплащане на законна лихва върху обезщетението за периода от 11.07.2022 год. до 28.09.2022 год.

ОСЪЖДА на осн. чл.78, ал.6 от ГПК Сдружение „Н.Б.Б.А.З.“, ЕИК ***** да заплати по сметка на Софийски окръжен съд сумата от **1 800 лева** /хиляда и осемстотин лв./, съставляваща дължима за производството по делото държавна такса и направени разноски от бюджета на съда.

ОСЪЖДА на осн. чл.38, ал.2 от ЗА ЗАД Сдружение „Н.Б.Б.А.З.“, ЕИК ***** да заплати на адвокат С. К. Н. от САК, с ЕГН ***** , със служебен адрес гр. С., бул. „М.“ № *, ет. *, сумата от **3 050 лева** /три хиляди и петдесет лв./, съставляваща определено от съда по реда на чл.38, ал.2 от ЗА адвокатско възнаграждение за осъществено безплатно

процесуално представителство по делото.

ОСЪЖДА на осн. чл.78, ал.3 от ГПК К. Б. А. от гр. С., жк „Н.“, бл.*, вх.*, ет.*, ап.*, с ЕГН *****, малолетен, представляван от своя баща и законен представител Б. С. А. с ЕГН *****, да заплати на Сдружение „Н.Б.Б.А.З.“, ЕИК ***** сумата от **3 770 лева** /три хиляди седемстотин и седемдесет лв./, съставляваща направени по делото разноси съразмерно с отхвърлената част на иска.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски окръжен съд: _____